

лица на Викра се е намирала на същото това място, дето играят децата.

Царя искал и той да бъде справедлив цар и съдия. Той често се мъчил, когато трябвало да разреши някое трудно дяло. Сега той си помислил:

— Ако аз сам седна върху трона на великия Викра, може би, неговия дух ще слезне във мене, и аз също ще управлявам мъдро и справедливо.

Той пратил хора на мястото, дето била старата столица, да потърсят трона. По изоставеното поле закипяла рабата. Хората разкопавали могилата, на която обикновено седял малкия съдия, и най-после намерили. Това било голяма плоча от чер мрамор, която поддържали двадесет и четири мраморни ангели с разперени криле.

И тъй, трона на Викра бил намерен. Предпазливо те го принесли в столицата и го поставили в голяма съдебна зала. Царя заповядал да оповестят по цялата страна, че всички трябва да постят и да се молят три дни; а след това той ще почне да съди, седнал върху трона на Викра.

Три дни се продължил поста. На четвъртия ден съдии и жреци в бели облекла излезли и се наредили в два реда от вратата на съдилището до трона.

Не дълго след това се показал царя. Бавно той преминал между двата реда и, като приближил до трона, се прострял пред него на земята. Царят очаквал в тая минута да стане голямата промяна, и да почувства духа на мъдростта и справедливостта. Той станал и поискал да заеме мястото си. Изведнаж един от мраморните ангели като че се обърнал към него с думите:

— Достоен ли си ти да седнеш върху трона на Викра? Ти никога ли не си поисквал да завладееш чужди царства?

Царя се спрял. Той прекарал в пост и молитва три дни. Нима той не е достоен?

Внезапно го озарила вътрешна светлина. Той се виждал такъв, какъвто още никога не се е виждал. И, като поклатил бавно глава, си казал: